

Németh István

MOST MÁS NAPOKAT SZÁMOLUNK

(Hangjáték)

Hangok:

SUKI
RÓKA
PIRI
NYOMOZÓ
TANÁRNŐ
ANYA
FÉRFI

(Szöszmötölés kis irodahelyiségben, ahol az egész játék alatt hárman tartózkodnak: a gépíró — olykor csak elejtett szavait hallani —, a NYOMOZÓ és SUKI)

NYOMOZÓ: (széket húz maga alá, leül) Most mondd el szépen, sorjában... miért zúztad be a Nagybolt kirakatát?

SUKI: (Az orrát szívja, hallgat)

NYOMOZÓ: Amit itt elmondasz, senki se fogja megtudni... Becsületszavamra.

SUKI: Én... (Elhallgat, az orrát szívja)

NYOMOZÓ: Kérsz egy szem cukorkát?

SUKI: Köszönöm szépen, nem.

NYOMOZÓ: Egy pohár szörpöt?

SUKI: Csak egy pohár vizet kérek.

NYOMOZÓ: (vizet tölt a pohárba) Parancsoljál! Cigizel?

SUKI: (kibuggyanó nevetéssel, tiltakozva) Hogyne!

NYOMOZÓ: Titokban sem?

SUKI: Titokban egyszer megkínált a Róka. Ő az én legjobb barátom. De nem bírtam a füstöt lenyelni, mert köhögtem és keserű volt. Azóta nem. Róka már lenyeli és az orrán keresztül ereszti ki. Jobban is céloz, mert két évvel idősebb, de velem jár egy osztályba, mert kétszer elvágódott.

NYOMOZÓ: Mivel céloztok?

SUKI: Rókának van légpuskája, cseh. Úgy adta be neki az öregje, hogy Svédországból hozta, de Róka később kiderítette, hogy mese, mert itthon vette neki az apja. Azért jól hord. Pontos.

Az Újvidéki Rádió hangjátékpályázatán második díjjal jutalmazott mű

NYOMOZÓ: Szerettek lövöldözni?

SUKI: Minden csütörtök délután kimegyünk Rókával a Békáson túlra... tetszik tudni, hol van?... oda megyünk ki és ott lövöldözünk, mindig egy dobozzal lövöldözünk el, vagyis száz darabot, és utána hazajövünk.

NYOMOZÓ: Más napokon mit csináltok?

SUKI: Más napokon én edzésre járok, meg a tűzoltókhoz, vasárnap pedig ügyelet a moziban, hogy ne cigarettázzanak.

NYOMOZÓ: (mintha egyre inkább megtetszene neki a fiú, derűs kíváncsisággal). Hát ha sose vagy otthon, mikor tanulsz?

SUKI: Én mindig az iskolában tanulok, mert odafigyelek. Amióta anya külföldön dolgozik, én etetem a kocákat meg a nyulakat, a Piri pedig főz és kiszellőztet. Piri sosincs otthon, mert délelőtt jár a rendes iskolába, este pedig az estibe.

NYOMOZÓ: Ki az a Piri?

SUKI: Piri az én testvérem.

NYOMOZÓ: Anyád mióta dolgozik külföldön?

SUKI: (kis szünet) Tizennégy hónapja és három napja.

NYOMOZÓ: Apád hol van?

SUKI: Az nekem nincs.

NYOMOZÓ: Meghalt?

SUKI: Elcsavargott. A másik meg... (Elhallgat)

NYOMOZÓ: Milyen másik?

SUKI: Akit anya hozott.

(Szünet)

NYOMOZÓ: (dűnnyögve) Értem. Szóval... úgy veszem észre, egészen rendes legény vagy te. Csak azt nem értem... No, szedd össze magad és mondd el. Miért törted be a Nagybolt kirkatát?

SUKI: (az orrát szívja, hallgat)

NYOMOZÓ: Hát mondd, leharaptam az orrod?

SUKI: Nem.

NYOMOZÓ: Eztán se fogom leharapni... Kérsz még egy pohár vizet?

SUKI: Köszönöm, szépen, nem.

NYOMOZÓ: Vagy félsz?

SUKI: Nem félek. Csak ne írja meg anyának.

NYOMOZÓ: Mit?

SUKI: Hogy betörtem...

NYOMOZÓ: Tán félsz anyádtól?

SUKI: Nem félek, csak megfogadtuk, amikor anya külföldre ment, hogy egymásnak nem fogunk panaszkodni. Anya úgysis ideges...

- NYOMOZÓ: Rendben van. Anyád semmit se tud meg, ha most itt mindent elmondasz... Tán fölöntöttél a garatra?
- SUKI: Nem kérek több vizet.
- NYOMOZÓ: (főlnevet) Nem úgy gondoltam. Amikor betörted a kirakatot. Talán azért törted be, mert gajsz voltál?
- SUKI: Gajsz?
- NYOMOZÓ: Vagyis részeg.
- SUKI: (ártatlanul) Dehogyan voltam! Még sose voltam részeg. És nem is leszek.
- NYOMOZÓ: (türelmetlenül) Akkor hát miért?
- SUKI: (halkan) Nem tudom.
- NYOMOZÓ: El akartál valamit csórni a kirakatból? Valami játékot?
- SUKI: Nem.
- NYOMOZÓ: Vagy talán bosszúból?
- SUKI: (bizonytalanul) Bosszúból.
- NYOMOZÓ: Szóval bosszúból. Kutya legyen, ha értem.

(Szünet)

- NYOMOZÓ: Beszéljünk úgy, mint két felnőtt. Na, ne lógasd az orrod, nézz a szemembe. Úgy. Csak nem bõgysz? Kin akartál bosszút állni?
- SUKI: Megfizetem a kirakatüveget a varjak árából, csak...
- NYOMOZÓ: (keményen) Nem elég az, hogy megfizeted. Holnap majd jön egy másik suhanc, betöri a cukrászda ablakát és azt mondja, hogy megfizeti. Ezzel még nincs elintézve a dolog... Miféle varjakat emlegetsz?
- SUKI: Amiket Rókával lövöldözünk a Békáson túl... A vadászok megveszik a varjúlábakat. Már van kilencezer-hétszáz dinárom, ami újban kilencvenhét.
- NYOMOZÓ: (nevetést nyom el) Jól van, fiú, azt majd elintézzük valahogy, csak ez nem elég ám az üdvösséghez. Nekünk itt most jegyzőkönyvet kell csinálnunk.
- SUKI: (megrettenve) Jegyzőkönyvet?
- NYOMOZÓ: Igen. De ha mindent bevallasz, becsületszavamat adom, hogy abba senki se dughatja bele az orrát. Érted? No, milyen bosszúról van szó?
- SUKI: (hangját írógép kattogása kíséri) Róka mondta, mert ő két évvel idősebb, hogy egyszer összetöri a Nagyboltot, mert az apja egy évben csak egyszer jön haza külföldről és mindig ott veszi meg neki az ajándékot, a cseh légpuskát is ott vette, pedig azt mondta Rókának, hogy Svédországból hozta. Ha egyszer nem lesz az a bolt, nem tud több ajándékot hozni Rókának, és akkor többé nem megy vissza Svédországba. Én erre azt mondtam, hogy te hiába töröd össze azt a boltot, mert Svédországban nem töri össze senki, és nekünk mindig kiszúrják a sze-

münket egy cseh légpuskával, vagy egy indián ruhával, és ők mindig visszamennek és sose maradnak itthon, és mi csak számoljuk a napokat, hogy mikor jönnek megint, és ők azt gondolják, hogy mi az ajándékokat várjuk, pedig nem az ajándékokat várjuk. A tanárnő ilyenkor mondja, hogy lázas a fél osztály, mert a gyerekek várják haza az öregeket, és neki van igaza, a tanárnőnek... Anya félévenként látogat haza, ez hat hónap, vagyis 180 nap, és én már azt is kiszámítottam, hogy az kereken 4320 óra, vagyis több mint negyedmillió perc...

NYOMOZÓ: Ne hadarj annyira, egy kicsit lassabban.

SUKI: (tagolva) Negyedmillió perc...

(Hangtérváltás, tantermi neszek)

TANÁRNŐ: ... csak egy perc alatt is annyi változás. Hányan hálnak meg és hányan születnek egy perc alatt a világon. És hány tudományos felfedezés születik. És hány vers. Meg kell becsülni a perceket is. Ma már pontosan ki tudják számítani azt is... (Hirtelen felberreg az iskolacsengő. Mozgolódás az osztályban)

EGY HANG: Tanárnő, kérem, a szünet percei is drágák.

(Általános kacagás)

TANÁRNŐ: Jó, folytatjuk a következő órán.

(Általános hangzavar, hirtelen kiürül a tanterem, pillanatnyi csend)

SUKI: Tanárnő, kérem...

TANÁRNŐ: Hát te?

SUKI: Tanárnő, kérem, ezt anya küldi a tanárnőnek.

TANÁRNŐ: (meglepődve) Micsodát?

SUKI: Ezt a dobozt.

TANÁRNŐ: Mi van benne?

SUKI: Ajándék.

TANÁRNŐ: (hűvösen) Ajándék? Nekem? Mire föl?

SUKI: (zavartan) Arra föl, hogy anya azt mondta, hogy ezt a dobozt adjam át a tanárnőnek. Külföldről hozta a tanárnőnek.

TANÁRNŐ: Fogod szépen az egészet és visszaviszed édesanyádnak. Nem fogadhatom el.

SUKI: De anya már visszautazott külföldre.

TANÁRNŐ: Akkor is visszaviszed. Hogy gondolhat ilyet... Különben is jó tanuló vagy, nem értem, miért? Még jó hogy nem az egész osztály előtt adtad ide.

SUKI: Anya rám parancsolt, hogy adjam át a tanárnőnek.

TANÁRNŐ: (indulatosan) Én pedig azt mondom, hogy visszaviszed. Vagy kidobod az ablakon. Csinálj vele, amit akarsz... És mondd meg anyádnak, hogy többé ilyet ne csináljon. Tudod te, hogy ez micsoda?

SUKI: Nem tudom, mert anya nem mutatta meg, hogy mi van a dobozban.

TANÁRNŐ: (higgadtan) Megvesztegetés. Az van, fiam, a dobozban. Lehet, hogy édesanyád nem gondolt semmi rosszra, de ebben a dobozban akkor is megvesztegetés van. Érted?

SUKI: (kis szünet után) Igen, tanárnő kérem. A dobozban megvesztegetés van.

TANÁRNŐ: Ha az egyik ember le akarja kenyerezni a másikat. Vagyis, az megvesztegetés. Mint most például engem az anyád ezzel a dobozzal. Hogy akkor is jó jegyet adjak, ha rosszul felelsz. Hogy akkor is szeresd a másikat, ha az nem érdemli meg. Most már érted, ugye?

SUKI: Igen.

TANÁRNŐ: Hát akkor mit mondasz édesanyádnak, ha megint hazajön?

SUKI: (elszorult torokkal) Azt, hogy maradjon itthon.

(Rövid szünet, hangtérváltoztatás)

NYOMOZÓ: (halkan, mintegy önmagának) Hát igen... De azt még nem számította ki senki, hogy egy perc alatt hány emberünk hagyja el az országot. Arról sincsenek pontos adataink, hogy egy év alatt. Még nekünk, a rendőrségnek sem. (Erőtéljesen) Folytasd fiú!

SUKI: (hangját írógép kattogása kíséri) Sok minden történik. De esténként nem történik semmi, mert akkor Rókával kiülünk a házunk elé, és én várom, mikor ér haza Piri az esti iskolából, Róka meg közben gondolkozik. Néha én is segítek neki gondolkozni. Olyankor mind a ketten hallgatunk. Velünk szemben laknak az Ecet Karcsiék. Karcsit minden este szidja az apja, kihallatszik az utcára. »Verést akarsz?« Halljuk a csattogást is, ahogy Karcsit abálja az apja. És nevetünk, a Karcsi meg ordít odaát. Csak az ordítását lehet hallani. De nem igazából ordít, csak úgy... Mert Karcsinak semmi se fáj. Ha verik, mindig nevet, csak akkor ordít, ha az apja üti. »Verést akarsz? Neked mindig viszket a bőröd? Átkozott kölke, ha egy is van a világon!« Karcsi sokszor kikap, de senki-nek se árulná el, hogy miért. Biztos, mert nagyon viszket a bőre.

(Hangtérváltoztatás, nyári este, tücsökciripelés)

SUKI: Mondd, Róka, a te bőröd nem viszket néha?

RÓKA: Nem vagyok rühes! Te tán az vagy?

SUKI: Nem úgy értem. Egy kis verésre.
RÓKA: Könnyen segíthetek rajtad. Mert nekem nem a bőröm viszket, hanem a tenyerem.
SUKI: Melyik? A jobb vagy a bal?
RÓKA: A bal.
SUKI: Akkor pénzt fogsz kapni.
RÓKA: Épp itt az ideje, hogy kifizessék a varjúlábakat. Elfogyott az összes golyóm.
SUKI: Csütörtökön én leszek a soros venni... És én már nem bánnám, ha anya lekeverne egy jó nagy nyaklevest.
RÓKA: (sóhajt) Odébb van az még!
SUKI: Két hónap és kilenc nap. De még akkor se biztos, hogy leesik a nyakleves. Esetleg egy újabb doboz megvesztegetés. Sőt az százszázalékos.
RÓKA: Az micsoda?
SUKI: Lehet egy cseh légpuska is. Vagy egy farmernadrág. Vagy egy kék, egy sárga meg egy piros pulóver.
RÓKA: Van egy fölfújható indián csónak. Fújják föl!
SUKI: Én is azt mondom... Valamit tennünk kellene.
RÓKA: Mit?
SUKI: Nem tudom. Valamit. Talán egyszer meg kellene nagyon betegedni. Úgy, ahogy a Karcsi ordít odaát, nem igazából, csak hogy anya nagyon megijedjen.
RÓKA: Na és?
SUKI: Elég, ha anya nagyon megijedne.
RÓKA: És aztán?
SUKI: Aztán nem tudom.
RÓKA: Hülyeség. Az orvos rögtön észrevenné, hogy szimulálsz. Komolyan megbetegedni nem is érdemes. Mert megtömnének meggykompóttal és hordanák a galamblevest. Ki nem állhatom a levest. Még így se. Hát még úgy. (Nagyot sóhajt) Néha azért, becsszóra, jó lenne egy kicsit meghalni! De én majd mást csinálok.
SUKI: Mit?
RÓKA: Összetöröm egyszer a Nagyboltot.
SUKI: Csak nem bolondultál meg?
RÓKA: Egyszer összetöröm. Mert az csak mese. A Nagybolt. »Ezt hoztam, kisfiam, de ha egy év múlva megint hazajövök, még többet hozok. Meglátod!« Mese az egész.
SUKI: A tanárnő azt mondta, hogy megvesztegetés.
RÓKA: Lehet, a tanárnő jobban tudja. Ő mindent jobban tud. Itt mindenki mindent jobban tud. Neked csak a leckét kell tudnod. De nincs kedvem a leckét megtanulni, amióta apa kiment. És látod, mégse jön haza. És ha haza is jön, csak ajándékot hoz.

- SUKI: Anya is . . . Mindent fordítva csinálnak.
- RÓKA: Az lehet. Apa el van keveredve, hogy Svédországban minden olyan klassz, csak az a baj, hogy sokat kell dolgozni. Itthon meg azért volt elkeveredve, hogy nem lehet dolgozni. Ezt csak akkor fogod megérteni, Sukikám, ha benő a fejed lágya. Meg én is. Addig pedig számolgasd a napokat. Még az a szerencse, hogy megtanítottak az iskolában számolni. Egyébként én hamarosan megnősülök.
- SUKI: Ne hülyéskedj!
- RÓKA: Biz' isten. Felnőtt, öregem, másképp itt nem lehetsz.
- SUKI: Az igaz. De kit veszel el?
- RÓKA: Nem probléma. Buknak rám a lányok.

(Hangtérváltoztatás)

- SUKI: (hangját írógép kattogása kíséri) Így beszélgettünk esténként, amikor nem gondolkoztunk. Mert amikor gondolkoztunk, akkor hallgattunk. De azt ne tessék komolyan venni, hogy Róka hamarosan megnősül. Az se igaz, hogy buknek rá a lányok; éppen nem buknek rá, mert mindig erőszakoskodik velük. A többi igaz. Az is, hogy néha meg akar halni. Biztos nem komolyan gondolja, csak mondja. Többször mondta már. Engem is biztatott, hogy haljunk meg együtt. Mert akkor táviratot küldenének az öregének és hazajönné. Mondtam neki, hogy ha meghalsz, akkor már küldhetik a táviratot. Belátta, hogy igazam van.
- NYOMOZÓ: Arra is a Róka barátod biztatott, hogy verd be a Nagybolt kirakatát?
- SUKI: Nem. Róka mondta, hogy egyszer össze fogja törni. Mert ott csak bámulni lehet. És mondtam neki, hogy az hülyeség, mert Svédországban is lehet bámulni.
- NYOMOZÓ: Szóval te lebeszélted a barátodat, csak hogy azután te törhesd össze a Nagyboltot.
- SUKI: Nem akartam én összetörni. Csak akkor táviratozott anya, hogy szerdán a hajnali vonattal érkezik. A táviratban úgy írta, hogy »érkezünk«. Én arra gondoltam, hogy a többi külföldön dolgozókkal érkezik. Úgy megörültem, hogy hétfőn és kedden egy falatot se bírtam enni. Pedig hétfőn a Piri lekváros gombócot főzött, kedden meg kolbászos paprikást, mind a kettőt nagyon szeretem, és Piri csak azért főzött most ilyen klassz dolgokat, hogy engem . . . hogy engem megvesztessen, nehogy beáruljam anyának, amiért néha egész éjjel nem jön haza. Szerdán már kora reggel kiültem az állomásra, pedig a pionír tűzoltóversenyre kellett volna utaznom. Nagyon szeretem a tűzoltóversenyt, mert már díjat is nyertem. De anyát még annál is jobban. Olyan korán ki-

értem az állomásra, hogy még az ajtó is be volt zárva.
Vártam, hogy megérkezzen a vonat.

(Hangtérváltoztatás)

(Érkező vonat zaja. A peronon nyüzsgés, lárma, lassan elcsitul)

ANYA: (érezni, hogy a megpillantott, távolabb álló Sukinak szól)
Ki cipeli haza Berec Ilona csomagjait?

FÉRFI: (valamivel halkabban kijavítja) Vagyis Vastag Ilonáét.

ANYA: (halkan, önmagának) Szegénykém még föl se ébredt teljesen.

(Hangosan, de elszoruló torokkal) Sukikám, kisfiam...

SUKI: (odafut, lihegve) Anya! Édesanyám...

ANYA: (könnyekkel küszködve) Hova báméskodtál?

SUKI: Kerestelek pedig...

ANYA: Hát nem láttad, hogy itt vagyok?

SUKI: Néztem erre, de... Mindig egyedül szoktál állni a csomagokkal. Azért...

ANYA: Mutatkozzatok már be egymásnak...

FÉRFI: Én már ismerlek téged, kisöreg; a nevem Vastag Antal.

SUKI: Suki vagyok... Anya, hol vannak a csomagjaid?

ANYA: Hát itt, a lábad előtt.

SUKI: (gyanakodva) Ez nem a tied.

ANYA: Új kofferokat vettünk. De hol van Piri?

SUKI: Nem birt kijönni. Tegnap megütötte a bokáját és egész éjjel jajgatott nekem.

ANYA: Jaj istenem, tán csak nem valami komoly.

SUKI: Nem, csak a bokája dagadt meg.

ANYA: Mert sose tudtok magatokra vigyázni. Te hogy vagy, kisfiam?

SUKI: Az utolsó levelem óta két ötöst kaptam. Mind a kettőt tornából. Vasárnap pedig megellett a nyúl. Hetet. Mára tűzoltóversenyre kellett volna mennem, a siluból el is engedtek, de én nem mentem. Az öreg Teca nénit tegnap temették.

FÉRFI: (derűsen) No, temetés után lakodalom!

SUKI: Lakodalom nem volt.

FÉRFI: Majd lesz!

ANYA: Még nem is tudod, kisfiam, ki ez a bácsi.

SUKI: (hűvesen) Egyszer már megmondta. Valami Vastag...

ANYA: Suki!

FÉRFI: Mért? Jól mondja a kisöreg.

ANYA: Szeretném, kisfiam, ha ezzel a bácsival jóba lennétek. Otthon majd mindent elmondok. És most már indulhatnánk is. Fogd ezt a kicsit. Eleget cipekedtél már...

(Hangtérváltozás)

SUKI: (hangját írógép kattogása kíséri) Ők ketten, anya meg az a muki elől mentek, én utánuk. Szerettem volna tőlük teljesen lemaradni... láttam, hogy nagyon jól érzik magukat és irtó örülnek egymásnak. Mintha én ott se lettem volna. És egyszerre mintha bőgnöm kellett volna. Pedig tessék elhinni, nem szeretek. Ha megtudnák, biztos kizárnának a tűzoltócsapatból. És visszavennék az egyenruhámat is. De akkor mégis alig bírtam a bőgést visszatartani. Én nem tudom, mért. Úgy éreztem, mint néha a Róka, hogy legjobb lenne egy kicsit meghalni. Elhatároztam, hogy nem veszek levegőt. Először negyven lépést bírtam ki, másodsor ötvenkettőt. Nem ment. Véletlenül akkorát sóhajtottam, hogy anya meghallotta és hátrafordult. Azt hitte, nehéz a csomag. Azt mondtam, hogy nem nehéz nekem semmi. És akkor hazaértünk.

(Hangtérváltozás, ebédelnek)

ANYA: (szorongva) Gyerekeim, most itt vagytok mind a ketten... Piri is, Suki is... És mi ketten is itt vagyunk... én meg ez a »bácsi«. Szeretném, ha ezután apátoknak szólítanátok. (Fölszabadultabban) Nagyon nehéz az élet, és ti még nagyon sok mindent nem tudtok megérteni. Fájt benneteket itthon hagynom, de nem lehetett másképp... Most szabadságot kaptunk és hazajöttünk... ezt meglepetésnek szántuk... Most már könnyebb lesz nektek is és nekem is. Szeretném, ha ti is örülnétek... hogy mink is boldogabbak lehessünk... (Elszoruló torokkal) Igyatok meg velünk egy korty bort.

(Összecsendülnek a poharak)

(Szünet)

PIRI: (hűvösen) Gratulálok, anya (megcsókolja az anyját) Gratulálok... apa.

(Szünet)

SUKI: (hűvösen) Én is gratulálok mindenkinek.

(Szünet)

FÉRFI: (otthonosan) No, még egy pohárral mindnyájunk egészségére... és barátságára! (Odakoccintja poharát amazokéhoz) Szervusz, anya, szervusz lányom, szervusz kisöreg... azaz most már (hangsúlyozva) fiam.

(Szünet)

ANYA: Ezután ketten fogjuk hazaküldeni a pénzt.

SUKI: (megróvó hangon) Te is visszautazol, anya?

ANYA: Csak szabadságra jöttünk, édes kisfiam! Sok pénzt kell még keresnünk az új házra.

- FÉRFI: És az autóra. Karácsonyra már úgy jövünk haza. Jó lesz, kisöreg? Szereted az autót? Milyet szeretnél?
- SUKI: Amilyet maga akar.
- ANYA: Suki!
- SUKI: (odavetve) Jó lesz cseh is.
- FÉRFI: Á, mi nyugati márkát veszünk! A legjobbat. Ami két-százassal megy.
- SUKI: (gúnynal) Róka apja is cseh légpuskát hozott... Svédországából.
(Szünet)
- ANYA: Neked meg, kislányom...
- PIRI: (közbevág) Nekem ne hozzatok semmit. Én most már férjhez mehetek.
- ANYA: Az ám! Még gyerek vagy.
- PIRI: (dacosan) Akkor nem voltam gyerek, amikor itthagytál bennünket?
- ANYA: Hogy mondhatsz ilyet? Nagyon jól tudod, kislányom, miért kellett kimennem... Nagyon jól tudjátok, hogy nem magamért.
- PIRI: (közbevág) Hanem a boldogságodért. Amit ott meg is találtál. És hazahoztad nekünk.
- ANYA: Kislányom!
- FÉRFI: No, nem kell olyan tragikusan venni a dolgot. Utóvégre lakodalomban vagyunk.
- SUKI: (fölkel, indul kifelé)
- ANYA: Hová mész?
- SUKI: Megetetem a nyulakat...
- (Hangtérváltozás)
- SUKI: (hangját írógép kattogása kíséri) Négy nap múlva elutaztak... visszamentek. Anya nagyon odavolt, mégis visszament. Fehér volt az arca és négy nap alatt lesoványodott. Piri mondta, hogy lesoványodott, én nem vettem észre. Csak azt, hogy nagyon fehér volt az arca. És olyan, mint aki temetésről jön. Nem tudtam megcsókolni. Odayomtam a számat az arcához, de nem nyitottam ki. Összeszorítottam, hogy ki ne nyíljon. És az esti vonattal elmentek. (Az írógép kattogása megszűnik.)
(Szünet)
- NYOMOZÓ: (hümmög, felsóhajt) És én most mit csináljak veled?
- SUKI: Most már mindent elmondtam.
- NYOMOZÓ: Mindent?
- SUKI: Igen, de ne tessék megírni anyának.
- NYOMOZÓ: A kirakatüveget?
- SUKI: (félreérti) Azt én a varjak lábából kifizetem. Meg a kislányulakat is eladom.
- NYOMOZÓ: Nem úgy gondoltam. A kirakatüveget ne írjuk meg anyádnak?

- SUKI: Semmit ne írjon meg. Meg tetszett ígérni, hogy semmit se fog neki megírni.
- NYOMOZÓ: Rendben van, megígértem, állom is a szavamat. De hát most már aztán te is mondd meg az igazat. Mért verted be a kirakatot? A játékokért?
- SUKI: Nem a játékokért.
- NYOMOZÓ: Azt mondtad, hogy a játékokért. Hogy bosszút állj rajtuk.
- SUKI: Nem azért.
- NYOMOZÓ: Hát akkor mi a fészkes fenéért?
- SUKI: Mert azt gondoltam. . .
(Szünet)
- NYOMOZÓ: Mit gondoltál?
- SUKI: Azt gondoltam, hogy ha betöröm a kirakatot, véletlenül a fejemre esik egy éles üveg.
- NYOMOZÓ: És?
- SUKI: És nem esett.
- NYOMOZÓ: Még szerencse! . . . De mért kellett volna, hogy a fejedre essen?
- SUKI: (halkan) Hogy egy kicsit meghaljak.
- NYOMOZÓ: (az asztalra csapja az ironját. Szünet) Majd tettetett felháborodással) Majd adok én neked! És akkor mindjárt meghalsz egy kicsit. Vedd tudomásul, hogy kicsit meghalni nem lehet. Csak nagyon. (Lehiggadt hangon) De neked nem szabad se kicsit, se nagyon. Hány éves is vagy?
- SUKI: Tizenkettő múltam.
- NYOMOZÓ: Na látod! Lennék én csak még egyszer tizenkét éves, soha se fordulnának meg a fejemben ilyen gyerekségek. Ugye, többé a tiédben sem?
- SUKI: (az orrát szívja, hallgat)
- NYOMOZÓ: (keményen) Igen?
- SUKI: (halkan) Igen.
- NYOMOZÓ: Most akkor szépen hazamehetsz. És számoljátok csak tovább esténként Róka barátoddal a napokat.
- SUKI: Csak. . . (elhallgat)
- NYOMOZÓ: Mit csak?
- SUKI: Csak mi már Rókéval nem azokat a napokat számolgatjuk. Ő mondta, hogy azokat nem érdemes.
- NYOMOZÓ: Hát milyen napokat számolgattok?
- SUKI: Most más napokat. (elhallgat)
- NYOMOZÓ: (nevetve) Milyen napokat, fiam?
- SUKI: (sóhajt) Hogy mikor megyünk katonának.
- NYOMOZÓ: (derűsen) Te, fiam, ha minden jól megy, nyolc év múlva.
- SUKI: Igen, csak Rókának hétszázharminc nap előnye van itt is. Kerek két esztendő!
(Zene)